

det Standpunkt. Det er det, han for ganske nylig har bekendtgjort for Kommunerne, at Regelen om de 25 pCt. gælder kun et Aar tilbage. Det er ikke alle, som er blevet Enker og Enkemænd før Aldersrentelovens Ikrafttræden, men kun dem, som er blevet det i Tiden fra 1. April 1922 til 1. April 1923, der skal have det. Det er ravende splittergalt — ja, jeg ved ikke, om det er et parlamentarisk Udtryk, men saa beder jeg undskyldte. Det er givet, at man kan ikke tage det sidste Aars Enker og Enkemænd og sige om dem, at de skal være berettigede. De, der er blevet Enker og Enkemænd Aaret i Forvejen, er endnu mere berettigede, for de er ældre, og de, der er blevet det endnu et Aar i Forvejen, er endnu mere berettigede, for de er endnu ældre. Et saadant Cirkulære kan ikke opretholdes. Ikke des mindre har Ministeren for ganske nylig, den 8. Oktober, udsendt et saadant Cirkulære, og her gøres udtrykkelig opmærksom paa, at dette 25 pCt.s Tillæg for de gamle tidligere aldersunderstøttede kun gælder for et Aar tilbage fra Tidspunktet for Lovens Ikrafttræden. Hvad vil det nu sige? Det vil i Virkeligheden sige dette, at nu faar man tre Slags enlige Personer. Først faar man dem, som aldrig har været gift, og de, som ikke har været gift, skal ikke have 25 pCt.s Tillæg; de skal straffes. Nu skal jeg erkende, at det kan godt være, at man skal straffe Folk, fordi de ikke gifte sig, men saa tror jeg, at man skal straffe dem i en tidligere Alder, for at det kan virke. Jeg tror, det er for sent at straffe dem, naar de er aldersunderstøttede, for saa egner de sig ikke til at gifte sig. Altsaa disse kan ikke faa Tillæget. Saa er der dem, som er saa heldige at være blevet Enker eller Enkemænd efter 1. April 1922. De vil kunne faa 25 pCt.s Tillæg. Endelig er der alle de nuværende Enker og Enkemænd, som er ældre, og hvis Kaar er ganske ens med de øvriges, blot med den Forskel, at de maaske er daarligere, fordi de er ældre. Disse kan ikke faa Tillæget. Det er et System, som ikke kan opretholdes. Den højttærede Indenrigsminister maa dog forstaa, at det kan umuligt opretholdes. Dertil kommer, at det strider ganske mod Lovens Tendens, mod Princippet i Loven. For hvad betyder det, at man stiller dem i Udsigt, at de som Enker eller Enkemænd kan faa 25 pCt.s Tillæg? Jeg ser ganske bort fra de

gamle, som ikke faar noget, og tænker kun paa de nye. Hvis jeg er 65 Aar gammel og er gift, vil jeg uvægerligt sige til mig selv — og det er ogsaa den Lovs Tendens —: var det ikke bedre at arbejde et Aar mere, saa fik jeg højere Aldersrente, eller var det ikke bedre at arbejde to Aar længere, saa kan jeg faa endnu højere Aldersrente. Det er Lovens Tendens, men det modvirkes her af dette. Enhver Ægtefælle maa jo sige til sig selv: nu gælder det om at tage Aldersrenten saa hurtigt, vi kan faa den, for det kan være, at en af os dør i Aarets Løb, og saa vil den tilbageblevne kun kunne faa den almindelige lave Takst og ikke tillige de 25 pCt. Saadan kan man ikke give Love: lægge et godt Princip ind i Loven og ved en ny Bestemmelse ganske ødelægge Princippet. Jeg henstiller til Indenrigsministeren, at dette ændres, og jeg gør det med saa meget bedre Grund, som det i Virkeligheden er kommet ind, fordi Taksterne for de ugifte er for lave; de er mindst de 25 pCt. for lave. Derfor er hele Spørgsmaalet saa uendelig let at ordne. Giv alle de ugifte den 25 pCt.s Forhøjelse af Taksterne. Her behøver ikke at undtages noget som helst. Under den gamle Alderdomsunderstøttelseslov her hjemme var Forholdet det, at de gifte fik 40 pCt. mere end de ugifte. Ser man paa Invalideloven, vil man se, at hvis en Ægtefælle bliver Invalid, faar vedkommende 800 Kr. Bliver den anden Ægtefælle ogsaa Invalid, faar de ikke det dobbelte, ikke 1 600 Kr., men 1 200 Kr. Det vil sige, at her faar de dog kun 50 pCt. mere, fordi de er gifte, medens de efter Aldersrenteloven faar 100 pCt. mere. Nu er Fejlen saa langt fra den, at Taksterne for de gifte er saa høje; jeg har lige tilladt mig at foreslaa højere Takster for de gifte. Fejlen er, at Taksterne for de ugifte er blevet for ringe. Det er ganske umuligt for dem at eksistere, saaledes som i det Eksempel, jeg nævnte med den gamle Mand, for hvor skal de gaa hen? Hvis man kunde sige, at der sparedes noget særligt derved, var det en anden Sag. Men det er slet ikke Tilfældet, for hvis saadanne ugifte ikke kan klare sig, maa de søge til Alderdomshjem, og Kravene til saadanne Hjem vil stige uhyggeligt, naar de gamle allerede i 60 Aars Alderen skal søge til Alderdomshjem, hvor man gennemgaaende først tager dem i en langt højere Alder. Det vil sige, at man i Stedet for